

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ivlii Et Avgvsti

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10261

De martyribus aliquot Persicis, & Polychronio episcopo Babyloniae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77405](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77405)

- Quos cum comprehendisset, protinus iussit duci ad sacrificandum idolis. At Polychronius constanter dixit; Nos Domino Iesu Christo nos ipsos offerimus; demonibus vero nunquam nos submittemus, nec vanis idolis manufactis. Tunc Decius iussit eum cum Clero suo in custodiam trudi, edificauitque in ciuitate templum Saturno, eiusque simulacrum ex gypso fecit, & inaurauit; scripsit quoque epistolam Valeriano prefecto eiusmodi; Illustri & magnifico viro Turtio Apollonio Valeriano prefecto Decius Caesar; Vestro declaramus amoris & competentiam, quia beneficio deorum victoria nos profecuta est. Illustri itaque & charissime, id nobis gratum esse cognosce, ut frequenter deos nostros placare festines sacrificijs & odoramentis thurificationum, quorum beneficio nos semper victores congratulare. Admonemus quoque, ut si quos prophanos Christianos inueneris in Vrbe, protinus ad tormenta trahere non differas, si nolint dijs nostris humiliari, & sacrificia offerre; ut possimus eos placatos habere, & victores ubique existere, & Romana possit libertas augeri. Vale charissime.
- Cap. 2.** Eodem tempore perfecit templum Babylonie Saturno, iussitque presentari sibi Polychronium Episcopum cum diaconis & presbyteris suis, eumque sic appellauit; Tunc es Polychronius sacrilegus, qui neque deos, neque principum precepta obseruas; Polychronius vero ne verbum quidem illi respondit. Dixit ergo Decius ad Clerum eius; Princeps vester obmutuit? Respondit ei Parmenius presbyter; Non obmutuit pater noster, sed precepto Domini nostri Iesu Christi, aeterni creatoris, conuenienter se gerit, ne polluat os sanctum, quod a creatore nostro purificatum est; sic enim precepit Dominus noster Apostolis suis; Ne miseritis margaritas vestras ante porcos, ne conculcent eas pedibus suis, & conuersi elidant vos. Iustumne tibi videtur, quod semel purificatum est, stercore inquinari? Decius dixit; Irane ergo nos stercore sumus? Iratusque iussit eius precidi linguam. Cumque eius esset praecisa lingua, exclamauit, dicens; Ora pro me beate pater Polychroni; video enim regnantem in te spiritum sanctum, & sacrum os tuum consignantem, & mihi fauim mellis in os instillantem. Decius dixit; Polychroni, sacrifica dijs, & esto noster amicus, habeasque & nos & templum commendatum. Polychronius nihil ei respondit. Iratus Decius, iussit os eius contundi. At ille in caelum sublatis oculis, emisit spiritum. Reliquit autem Decius corpus eius ante templum, & profectus est Cordubam. Eadem autem nocte venerunt duo subreguli, qui erant occulte Christiani, & rapuerunt corpus eius, & sepeliuerunt iuxta moenia portae urbis Babylonie. Iussit autem Decius presbyteros & diaconos, victos catenis, secum duci. Cum autem ducerentur, cadebant vincula de collo & manibus eorum.
- Cap. 3.** Veniens vero Decius in ciuitatem Cordubam, cum furore iussit sibi presentari presbyteros & diaconos, eosque presentatos sic aggreditur: Et vos stulti optatis perire? Ecce admoneo vos, ut sacrificetis dijs immortalibus. Respondit Parmenius presbyter clara voce. O te miserum, qui nos manufactis idolis compellis humiliare. At tu infelix humiliare te debebas Christo omnium creatori, non dijs manufactis. Peribis enim tu pariter cum dijs tuis, quos iniuste colis. Tum Decius precepit ut omnes in eculeis suspenderentur; & cum neruis traherentur, gratias agebant Deo, dicebantque Parmenio presbytero; Bene precare nobis, dixitque Parmenius presbyter; Det nobis Deus pater Domini nostri Iesu Christi consolationem spiritus sancti, qui regnat in secula seculorum. Responderunt presbyteri & diaconi omnes clara voce, Amen. Iratus Decius, ait; Hominem sine lingua loqui, argumentum magicæ artis est. Respondit Parmenius presbyter; Dominus noster Iesus Christus, qui mutum loqui fecit, ipse mihi peccatori praestitit, ut possim excisa lingua loqui. Tu vero dum loqueris, obmutescis. Tum Decius iussit eos ignibus exuri. Cum autem incenderentur, vox calitatis audita est; Venite ad me humiles corde. Decius ait; Nimirum isthuc artis magicæ est; voluitque ut laminae ardentes ad latera eorum applicarentur, & ungulis lacerarentur. Deinde iussit eos de eculeo deponi, & capite truncari. Cæcis autem eorum capitibus, corpora proiecta sunt in publicam viam, adhibita custodia, ne quis ea sepeliret. Audientes autem subreguli, viri religiosi, Abdon & Sennes, venerunt nocturni, & collegerunt corpora sanctorum presbyterorum Parmenij, Elimæ & Chrysotheli, & diaconorum Luca & Muci, condideruntque ea in praedio suo iuxta Cordubam.
- Cap. 4.** Eodem tempore Decius curiosè inquisiuit Christianos, mistique auctoritatem suam in vniuersam Persidem. Et quia non potuerunt abscondi lucernæ ardentes sub modio, posita tunc sunt super candelabrum, ut lucerent omnibus, qui in domo Dei sunt. Venerunt enim quidam ad Decium, eique dixerunt; Ecce quibus victor vitam donasti,

donasti, corpora casa Christianorum colligunt, & in suo pradio recondunt, & neque dijs sunt supplices, neque tuis iussis parent, vt sacrificia offerant. Decius ait; Quinam sunt isti prophani? Dictum est; Abdon & Sennes. Confestim edixit Decius, vt ipsi presentarentur. Cumque in eius conspectum venissent, dixit eis; Adcone vos stulti effecti estis, vt vobis in mentem non veniat, ea causa vos traditos esse in manus Romano. rum & nostras, quod deos non colitis? Respondit Abdon; Immo verò hac causa nos potius victores euasimus, fauente Deo & Domino Iesu Christo, qui regnat in æternum. Decius iratus ait; Nescitis vitam vestram esse in manu mea? Abdon respondit; Nos Deo patri & Domino Iesu Christo submittimus nos & humiliamus, qui nostra salutis causa dignatus est ad terras venire, & humiliari. Iussit inde Decius arctare eos custodia includi, vinctos catenis. Dixit autem Abdon ad Sennes; Ecce gloria, quam semper sperauimus à Domino.

Eodem die oblati sunt Decio Olympiades & Maximus, viri nobilissimi & Christiani: quos ille inauditos iussit fustibus cædi, ita dicens; Isti digni sunt morte affici, nec audiri debent, qui deos deserunt, & colunt hominem mortuum. Maximus dixit; Bene dixisti, mortuum: sed cur non etiam dicis eum resurrexisse? Decius ait; Prædite nobis facultates vestras. Olympiades dixit; Nostra opes, nostra gemma, nostrum aurum & argentum Christus est. Disce autem miser, quia corpora nostra tibi tradimus, contemptis facultatibus terrenis atque perituris. Quod si te ipsum bene consideres, supplex fieres Deo creatori tuo, & filio eius Domino Iesu Christo. Honores enim & diuitiæ ad tempus sunt, alijs quidem pro gloria, tibi verò ad pœnas sempiternas. Decius ait ad milites suos; Cædite eos fustibus, quia mentis inopes sunt. Cum autem deficerent qui eos cædebant, Maximus exclamabat; Gloria tibi Domine Iesu Christe, qui nos dignatus es in seruis tuis numerare. Decius furore percitus, iussit eos plumbatis cædi, præcone dicente; Deos blasphemare nolite. Sed cum cæderentur, magis confortabantur, & vultu alacri dicebant; Fac, quod facis; noli cessare in munda quod sordidum est. Decius dixit ad milites; Leuate eos à terra, & proponite coram eis lectos ferreos, & linteamina & aquam, vt sacrificent. curaque eis adhibeatur, vt extendantur in lectis ferreis super prunas, vt sic deficiant, tradiditque eos Vitellio Anisio vicario, qui dixit ad eos; Non estis nescij, quid iusserit excellentissimus Cæsar Decius; vt qui sacrificant & seruant præcepta principum, honorentur, sintque amici principum, & augeantur diuitijs, honoribus & dignitatibus, qui verò nolunt assentiri, diuersis affecti pœnis, spiritum exhalent. Maximus respondit. Quot verò tormenta vestra non modò non formidamus, sed appetimus etiam. Aeterna autem supplicia metuimus, quæ torquebunt vos & patrem vestrum diabolus. Vitellius Anisius vicarius furore plenus, iussit eorum capita securibus tundi. Quod cum diu fieret, reddiderunt spiritum. Præcepitque Vitellius, vt corpora eorum canibus relinquerentur. Itaque dies quinque irà iacuerunt, sed canes non solum non attigere corpora eorum, sed etiam quosdam iuxta ea mugitus dederunt. Post diem quintum Christiani quidam nobiles, cognati Abdon & Sennes, collegerunt ea, & sepelierunt in domo sua duodecimo Calendas Aprilis.

Eodem tempore nunciatum est Decio Galbam mortuum, & Romam profectus est: quò post menses quatuor venit, secum adducens beatissimos subregulos Abdon & Sennes, catenis vinctos pro nomine Domini nostri Iesu Christi, quos seruauit Decius in suam gloriam, quòd nobiles essent, & Romani populi spectaculum. Iussit autem Valerianus publica autoritate omnes Christianos comprehendi & includi. Itaque tenuerunt beatissimum Sixtum Romanum Pontificem cum omni Clero suo, in cluseruntque eos in custodia publica, vbi fuere multis diebus. Veniebant autem ad eos multi Christiani, vt sacramenti benedictionem ab eis acciperent, quia tempus persecutionis urgebat: afferebantque in carcerem filios & propinquos suos, ex paganis conuersos, & baptizabantur à beato Sixto Episcopo. Iussit autem Decius omnem Senatum conuocari, fecitque conuentum in Tellude cum Valeriano præfecto quinto Calendas Augusti. Ibi tum eo mandante, presentati sunt ei Abdon & Sennes subreguli Christiani, quos de Perside adduxerat, diuersis pœnis maceratos; dixitque Decius ad Senatum; Audiatur coetus vester, Patres conscripti; Dij deaque tradiderunt nobis hostes ferocissimos, inimicos reipublicæ & Imperij Romani. Erant tum Abdon & Sennes ornati auro & lapidibus preciosis, vinctique catenis.

Eos

Abdon & Sennes fustur cora Decio.

Mittuntur in carceré.

Cap. 5. Olympiades & Maximus certant.

Iesus Christus, Christianis omnibus diuitia sunt.

Iussitque eos Vitellio Anisio vicario.

Iussitque eos Vitellio Anisio vicario.

Iussitque eos Vitellio Anisio vicario.

Feliciter abeunt e corpore.

Cap. 6. Decius secum adducit Romam Abdon & Sennes.

Sixtus Papa cum Clero in carcerem includitur.

Cap. 6. Decius secum adducit Romam Abdon & Sennes.

Abdon & Sennes certant egregie.